

PRO Actiunea Catolica Romana

Roma - Anul III

Fondator: Dr. Constantin Dragan

Ian.-Feb. 1958 n. 27-28

Catolicii din Rasarit

Cinica desinvoltură cu care comuniștii se joacă cu viețile celor care au nefericirea să plătească conturile revoluției bolșevice este uluitoare.

După aventura ex-politicienilor trimiși la lucru în fabrici, (cazul Malenkoff) acum a venit rândul oamenilor Bisericii.

Stiri recente informează că Mons. Iosif Silpyi, fost Mitropolit al Leopoldului, a primit nobila însărcinare de paznic într-un ospiciu de bătrâni de la Muklakowo, în inima Siberiei.

După condamnarea sa la munca forțată (1945) i se pierduse urma. Iată de ce vestea supraviețuirii sale a umplut de bucurie — cu toate că amară! — sufletul celor care au avut ocazia să urmărească opera acestui brav soldat al Crucii.

După cum știm, Constituția sovietică garantează libertatea cultului. Catolicii, deci, indiferent de ritul cărui aparțin, ar fi urmat să aibă drept la o existență legală în fața legilor constituționale stabilite. Dar aceste garanții n'au avut valoare, și astăzi Mons. Silpyi se găsește în Siberia, deportat fiindcă a refuzat să devie un apostat, atunci când Biserica Unită a fost suprimată și credincioșii ei invitați să se întoarcă în sânul Bisericii Ortodoxe.

S'a întâmplat atunci în Polonia exact ceia ce trei ani mai târziu avea să se întâmple în România. Înaltele ierarhii religioase au fost arestate, aceasta pentru că credincioșii să fie lipsiți de cărmuirea lor spirituală și mai ușor asimilați; preoții au fost puși în condiția de a oficia clandestin; credincioșii au fost arbitrar și oficial declarați, dizidenți întorși în brațele sediului patriarhal de la Moscova.

În Martie 1946, într'un sinod la care a participat un restrâns grup de preoți (majoritatea celor care nu se lăsaseră convinși la trădare fuseseră aruncați în închisoare), în fața a doi nefericiți apostatați, au fost denunțate «erorile catolice» și, puțin după aceea, a fost sancționată suprimarea Bisericii unite, măsură care a fost justificată prin «spontana» detașare de Roma a credincioșilor ce aparțineau aceluși cult, cum spunea comuniștii.

Rezistența strânga atunci rândurile Ca și în România profesarea clandestină a cultului suprimat trebuia să ducă la întărirea spiritului care îl însuflețea.

În 1949 — la un an după suprimarea Bisericii Catolice unite în România — comuniștii încercau o nouă manevră împotriva preoților ca-

tolici polonezi de rit oriental a căror activitate nu era ignorată. Dar marea majoritate a clerului încă «liber» refuză să se plece în fața violenței și să recunoască validitatea dispozițiilor guvernamentale care declaraseră «clandestină» biserica lor.

«Putem fi siguri că această rezistență continuă, așa cum continuă, de exemplu, în România» — scrie «L'Osservatore Romano» din 8 Februarie. Mitropolitul Silpyi este în Siberia, dintre ceilalți Episcopi mulți au murit de mult; supraviețuiesc — și tot împiedicați în funcțiunile lor — cei care erau auxiliarii lor. Unii în spirit cu Vicarul lui Christos, Episcopii preferă închisoarea și tortura, respingând cu indignare propunerile aceluia care vor să-i convină să devie apostatați și trădători.

Sitri de dincolo de Cortină informează că noii areștări au fost efectuate în rândurile preoților catolici de rit oriental, atât în Polonia cât și în România.

Aceste areștări nu mai lasă nici o îndoială asupra adevăratelor intenții ale Moscovei în ce privește cultul suprimat.

De aceea este greu să credem în posibilitatea unei schimbări de tactică din partea Moscovei, de la care în România — cum informează izvoare demne de încredere se așteaptă ordinul ca și Bisericii unite să i se acorde acele drepturi care i-au fost luate și pe care constituția românească — întocmai ca cea sovietică — le garantează.

Dacă aceasta s'ar întâmpla, actul de «elementă» ar fi destinat să alimenteze propaganda, ar avea pur și simplu valoarea unei abile manevre tactice care ar reuși poate să asigure Moscovei prietenia și grațierea multor persoane care încă își mai fac iluzii. Dar marea majoritate a clerului astăzi persecutat nu s'ar lăsa desigur înșelată de vulpile de la Kremlin. Si suntem siguri că preferă actuala condiție de clandestinitate a Bisericii lor, care i-a readus la fervoarea religioasă a creștinilor din catacombe, unei legalități mai periculoasă decât prigoana însăși fiindcă ar fi fără îndoială condiționată de o formă de servitute spirituală astăzi inexistentă în sânul Bisericii persecutate.

Incheiem împărtășind convingerea marelui cotidian catolic roman: «Catholicitatea nu va uita aceste exemple, care atestă, într'o vreme atât de distrată, eroica vitalitate a Bisericii lui Dumnezeu și adevărata demnitate a persoanei omenești».

Imaculata Conceptiune

într'o veche legendă românească

Aparținând astăzi tradiției orale, care din generație în generație a transmis-o de-alungul veacurilor conservându-i nealterată structura narativă, «Povestea Maicii Domnului» este o suprapunere de elemente creștine arhaice, de date ce aparțin epocii pre-creștine și de reminiscențe magice, toate aceste elemente contopite într'o compoziție de mare interes pentru cercetătorii de folklor și pentru filologi.

Variantele ei sunt nenumărate; totuși, contribuția individuală a naratorilor nu a alterat motivele povestirii. Cel mult a introdus elemente de culoare, care îmbogățesc poemul ridicându-l la înălțimea capodoperelor epice populare occidentale.

«Această legendă — scrie Părintele Frédéric Thailiez în studiul «La Vierge dans la littérature populaire roumaine» apărut în 1952 în al II-lea volum de Studii asupra Sfintei Fecioare publicat cu îngrijirea lui Hubert du Manoir — are ceva, în stil țărănesc valah, din măreția epică, din misterioasa noblete a poemului nostru medieval inspirat de căutarea Graalului. Intocmai ca poemul celtic «Povestea» românească pare să fie elaborarea creștină a unor date religioase, anterioare creștinismului».

Enormă răspândire a acestui text ar putea fi explicată prin superstițioasă finalitate de talisman sancționat de promisiunea unei fericiri ultraterene — pentru cine îl va transmite mai departe — și de osândire sigură, pentru cei care nu l'ar comunica altora întrerupând astfel «lanțul».

Acest ultim element — al amenințării — luat cu împrumut de la un alt text popular, «Visul Maicii Domnului», și el foarte răspândit în România, și tot cu finalitate de «lanț» — este după părerea Părintelui Fl. Marian elementul care a condiționat difuzarea și continuitatea poemului de-a lungul veacurilor.

«Dar desvoltarea și răspândirea sa — scrie P. Marian («Legendele Maicii Domnului», p. 107) trebuie atribuită mai ales temei sale, elementelor care-l compun. Cred că originea acestei «Povești» trebuie căutată în «Visul Maicii Domnului», în compilație cu vre-un apocrif creștin și foarte probabil cu o legendă anterioară răstignirii lui Isus».

Această ultimă ipoteză explică motivul — în toate variantele cunoscute — broaștei care o face să rădă pe Maica Domnului plecată în căutarea Fiului răstignit, atunci când îi arată

pe fiul său, Toma, un oribil broscoi, singurul care i-a mai rămas din cei 12 (în alte variante 9) fii pierduți. «Legenda» povestește peregrinările Fecioarei Maria care își caută Fiul. În toate variantele cunoscute ea începe cu întreprinderile unui «om mare», care, dintr'un «copac mare» tăiat într'o «pădure mare» construiește o «biserică mare», cu «nouă uși și nouă altare».

În biserică pietatea populară o placează pe Sfânta Fecioară care «caută'n cârți, în toate cărțile, în toate părțile» pe Fiul Său. Maica sfântă se ridică și pleacă. Îl întâlnește pe Arhanghelul Mihail, sau pe Sfântul Ilie, pe Sfântul Gheorghe, dar mai în toate variantele culese de P. Marian pe Sfântul Ion, «nașul» lui Isus. Sfântul Ion îi povestește că a auzit cum «Isus ar fi fost răstignit de «câinii de jidovi» «pe o cruce de Brad» (în unele texte, de măr) «la porțile lui Pilat».

În călătoria sa Maica Sfânta îl întâlnește pe «Meșterul de lemn» cărui îi cere vești despre Fiul Său. Maestrul îi povestește că nu numai că a fost prezent la răstignirea lui Isus, dar chiar el a confecționat crucea «mare și grea». Sfânta Fecioara îl blesteamă să lucreze un an întreg și să câștige o nimică toată. Va întâlni apoi pe «meșterul de fier», care-i va spune că a fabricat cuiele cu care Isus a fost răstignit pe cruce: «mici și subțirele», să nu doară.

Maica sfânta îl binecuvăntează. Si când Fecioara îi spune că și plânge Fiul răstignit de jidovi, broasca, ca să o mângâie, îi povestește că fiii ei (12 sau 9) au fost cu toții striviți de o «roată forforată», cu excepția celui mai mic pe care ea îl descrie ca foarte frumos. Maica sfânta o roagă să îl arate.

Broasca își cheamă fiul, Toma (în unele variante «Busuoc» ori «Siminoc»).

E atât de urât și de ridicol încât Fecioara Maria începe să rădă și o binecuvăntează pe broască fiindcă a făcut-o să și uite pentru o clipă durerea.

Sosește, în sfârșit, la Ierusalim și își vede Fiul pe cruce. Are loc un dialog între Mamă și Fiu, care amintește «Misterele» evaluii mediu occidental.

— Fiul meu — spune Maica Sfântă — de ce te-ai lăsat prins? De ce te-

(Continuă în p. II)

Insula Ada Kalch

LOURDES SI ROMA

Sfântul Părinte a hotărât ca 1958 să fie pentru întreaga Biserică catolică un An Marian, închinat Sfintei Fecioare la împlinirea a o sută de ani de la declararea solemnă «ex cathedra» a dogmei Imaculatei Concepțiuni, care a avut loc la 8 Decembrie 1854 în vremea fericitei cărmuirii a Papei Pius IX.

Este deci oportunitate să vorbim de Lourdes, locul aparițiilor Neprihănitului, faimos în lumea întreagă pentru isvorul care a mântuit atâtea și atâtea rani corporale și spirituale.

Lourdes este un loc de pelerinaj scump nu numai catolicilor, ci tuturor sufletelor creștine. Este un colțisor de Rai, în care cerul se deschide pământului, unde Dumnezeu vorbește oamenilor cu vocea puternică și convingătoare a minunilor. Lourdes nu este un loc oarecare de pelerinaj; orașul de la picioarele Pirineiilor, întocmai ca și Biserică catolică, are un caracter de universalitate care a făcut din el un centru de convergență mondială a tuturor creștinilor. Nu credem să greșim când susținem că după Roma și Ierusalim Lourdes este al treilea loc de pelerinaj al lumii catolice. Ba chiar vom afirma că Lourdes comunică ceva din ceiace am găsit la Roma și la Ierusalim. Fiindcă acest Sanctuar, născut dintr'un surâs al Precurarei, s'a mărît și a ajuns la importanță pe care o are astăzi sub auspiciile Romei. Papii au înțeles imediat importanța acestui loc și prin autoritatea lor au contribuit să-l facă cunoscut în lumea întreagă.

Dar ceiace stabilește o legătură spirituală între Lourdes și Roma este dogma Imaculatei Concepțiuni. Prin bula dată de Papa Pius IX în 1854 era decretată dogma Imaculatei Concepțiuni a Maicii Domnului. Patru ani mai târziu Sfânta Fecioară apărea la Lourdes, făcând să țâșnească din pământ isvorul miraculos, și își incheia seria aparițiilor declarându-se Bernadetei «Imaculata Concepțiune». Importanța acestui fapt nu poate scăpa: cerul însuși, prin glasul minunilor, a voit să confirme cuvântul Vicarului lui Christos, a voit să sancționeze dogma Imaculatei Concepțiuni și în același timp infalibilitatea Papei care îi formulase definiția.

Dar Lourdes este și o înaltă școală de pietate creștină. Creștinii din toate colțurile pământului sosesc acolo ca să prezinte Sfintei Fecioare durerile și nevoile lor. La Lourdes toți se roagă: este prin definiție locul unde oamenii învață să se roage, unde sufletele se simt transportate să se roage cu totală uitare de sine. Curiozitatea și oricare altă finalitate lumească sunt excluse. Chiar și cei care sosesc acolo cu sufletul plin de indiferență sfârșesc prin a fi convinși de acest spectacol unic al pietății colective care-i face să se ruși-

neză de sine și-i îndeamnă să se roage împreună cu ceilalți. Oamenii care niciodată n'au știut ce înseamnă a te ruga, care în viața lor nu se închinaseră la un altar, în fața pesterii Sfintei Fecioare de la Lourdes n'au putut rezista tentației de a ingenuchia. În nici un alt loc credința nu s'a afirmat cu mai multă convingere, speranța și iubirea de Dumnezeu nu s'au manifestat în mod mai sincer, adorația, cînta sfințenia n'au găsit o expresie mai puternică, mai emoționantă. Aici s'au ingenuchiat laolaltă mai marii pământului și omenirea cea mai umilă; aici fiii bătrânei Europe creștine s'au întâlnit cu frații lor din lumea nouă, cu fiii pustiului și ai răsăritului, ai insulelor îndepărtate și ai barbariei, și toți împreună, uniți în aceeași idee, în același sentiment, au cântat imnuri de laudă Creatorului.

La Lourdes totul este frumos și atrăgător. În primul rând poziția însăși a orașelului îndrăgît de Sfânta Fecioară: de o parte ocrotit de majestuosul arc al Pirineiilor, în cealaltă înveselit de apele sonore și limpezi ale Cavului. O alee umbroasă duce la Sanctuarul compus din trei biserici suprapuse. Biserica superioară, cu clopotnița ei înaltă și subțire, cu interiorul luminos și senin simbolizează gloria cerească; dimpotrivă, biserica inferioară, tăiată în stâncă și misterioasă de umbre, este un sever imn de penitență.

Dar centrul întregii vieți a sanctuarului este la dreapta grupului arhitectonic central: după trei de bazinule în care bolnavii și orășicene dorește poate să coboare în apele isvorului miraculos care atâră și atâră bolnavii aduși pe brațe la-redat puterea și sănătatea, după locul prevăzut cu robinete pentru a bea și a lua din apa făcătoare de minuni, ajungi la grotă aparițiilor, adevărata țintă a oricărui pelerinaj la Lourdes. Grotă este spațioasă adânc săpată în stâncă, înegrită de fumul lumânărilor care de un veac ard zi și noapte. La stânga, chiar deasupra intrării, sunt expuse cârjele acolora care au fost vindecate de înfirmi-tățile lor și care au oferit Sfintei Fecioare semnul suferinței lor.

În mod instinctiv privirea se întoarce spre dreapta, chemată de statuia albă a Sfintei Fecioare, așezată chiar pe locul unde Ea a apărut Ber-

(Continuare din p. I)

nașii și răstignit? (În unele variante Maica amintește Fiului puterile sale divine, care l'ar fi putut salva).

— Dece n'ai cătat (salvarea), Dece n'ai fugit, Prin cer, pe pământ, Pe sub pământ, Pe coama coperisurilor, Prin mănunchiul fetelor, Prin mănunchiul flăcăilor, Prin ieslea boilor, Prin staulul oilor» (Această enumerare fără îndoială trebuie pusă în legătură cu unele elemente de magie care se întâlnesc în descântece).

În toate variantele Fiul răspunde Mamei: «Maică, Măicuța mea, Eu nu m'am dat, și nu m'am lăsat (prins) Nici pentru tine, Nici pentru mine, Ci pentru totă creștinătatea (în unele variante «omenirea»).

«Această formulă îndrăznească — scrie P. Thaillez în articolul citat — că Isus n'ar fi suferit pentru Mama sa — pune o problemă teologică asupra căreia cei mai celebri teologi ai Occidentului au șovăit timp de veacuri».

În aceste 4 versuri este formulată de pietatea populară idea Imaculatei Concepțiuni a Mariei care nu avea nevoie să fie salvată, fiindcă se născuse fără semnul păcatului lui Adam.

Intr-o versiune din Bihor culeasă de P. Marian, citim: «Nu m'am lasat chinuit, De oameni batjocorit, Nici pentru tine, nici pentru mine, M'am dat pentru lumea toată, Că'n păcate-i îngropată».

«M'ar plăcea să știu — scrie P. Thaillez — cine a fost dascălul sau preotul care a conceput această formulă atât de clar enunțată în cea dintâi formă creștină a poe-

nadetei. Cu ce emoție privim piatra pe care s'a așezat piciorul Neprihănitei! De pe piatra aceea Fecioara Maria a vorbit Bernadetei. Astăzi ea privește din cer mulțimile adunate să-i implore ajutorul pentru toate durerile fizice și spirituale.

Lourdes este imnul biruinței Sfintei Fecioare prin Fiul său, asupra diavolului și a acolora care îl servesc: este triumful umilinței celor care cred asupra trușiei celor care disprețuiesc religia și credința în supranatural.

Căci împotriva necredinței și a negării lui Dumnezeu răspândite în veacul trecut de către filozofii pozitiviști, și pe care o răspândește astăzi comuniștii ateii și materialiști, Lourdes opune strălucirea minunilor sale; cu atâtea putere de convingere încât risipește clădirea zidită pe nisip a minciunii, spre marea rușine a urmașilor Satanii, și spre bucuria și mulțumirea mulțimilor care cred în Dumnezeu.

P. B. MORARIU

Imaculata Concepțiune

mului. Eu mă îndoiesc că s'ar putea găsi undeva în lume un caz asemănător, un răspuns atât de hotărât la o problemă teologică atât de specială, o soluție atât de precisă pentru o problemă marială atât de delicată, formulate într'un fel de epopee lirică populară transmisă din mamă'n fiu, într'un mediu de țărani și de păstori». Urmează apoi o enunțare a mântuirii conținută în ultimele cuvinte ale lui Isus: «De-acu înainte, Cine s'o năște. S'o și boteza; Cine s'o lua, S'o și curuna, Pe cine-o muri, L'or și prohodi, Si cine-o fi om Al lui Dumnezeu, Dreapta i-o lua, În cer l'oi purta...». Păcătoșilor, în schimb, Isus le spune că-i va purta «pe drumul cel strâmb».

În unele variante Maica Domnului îl liberează pe Isus, iar liberarea este urmată de înviere; în altele întâlnirea dintre Mamă și Fiul are loc în cer.

O variantă din județul Suceava precizează că «liberatorul» a fost «căpitanul bisericii», «omul cel mare» pe care îl întâlnim aproape în toate variantele, întemeietorul bisericii, care aruncă la pământ porțile iadului pentru a-L libera pe Isus.

Cine este acest «căpitan al bisericii»? În unele variante numele lui este exprimat în mod clar: Sfântul Nichita. Acest nume confirmă antichitatea «Poveștii» și nu este decât traducerea în românește a lui Nicetas (sau Niceta) de Remesiana, apostolul care a predicat în Panonia (Ungaria de astăzi) cum au dovedit unele texte liturgice arhaice care i-au fost atribuite, și în Balcani, și care a adus creștinismul în părțile locuite de românii de astăzi.

Legenda prezintă un enorm interes filologic și istoric, pentru extraordinara varietate a elementelor care o compun: pre-creștină, arhaică (introducerea Sfântului Nichita) și chiar păgâne, derivate de la misterele eleniene. (P. Thaillez întrevăde, în Maica Domnului care își caută Fiul o altă mamă, o mamă antică «cea mai antică și mai venerabilă, cea mai fecundă dintre toate mamele, pământul; Demetra» care pleacă în căutarea fiicei sale Proserpina, răpită de zeul infernului, și face o apropiere între episodul burlesc al broaștei și episodul lui Baubô, servitoarea care cu un gest spontan și grosolan o face să rădă pe Demetra mama dezolată.

Pe noi această perlă a literaturii populare, nu numai românești ci europene, ne interesează ca document care dovedește existența unui cult al Sfintei Fecioare tot atât de vechi cât și apostolatul creștin al Sfântului Niceta din Remesiana în regiunea colonizată de romani la Nord de Dunăre; și în mod particular ne interesează formularea spontană și prodigioasă de clară a celui adevăr care numai patru veacuri mai târziu trebuia să devie dogma Imaculatei Concepțiuni. O formulare care trebuie să fie fără îndoială considerată un miracol al pietății populare. O odevărată minune de intuiție mistică exprimat în patru versuri lapidare, care centrea, cu uimitoare simplitate, o dogmă, care, deși implicită în misterul incarnării umane a Verbului, dintr'o excesivă prudență teologică a avut nevoie de multe secole de creștinism ca să fie formulată de către Biserica.

YVONNE ROSSIGNON

Miscellanea

«Orizontul lui 1958 începe să fie întunecat de intrigi și combinații secrete», scrie Buletin Rumano de la Madrid.

Cu ajutorul discipulilor occidentali și mai ales al aliașilor ocușii, comuniștii duc o campanie energetică și multiplă de dezorientare și de intimidare.

Sputnik, cu sau fără hoituri de căini la bord, și mai ales falși amici ai păcii, și aceștia inventați de Moscova, lucrează intens pentru a crea o atmosferă de derutare în favoarea așa ziselor invincibile forțe ale comunismului.

Toată această campanie urmărește să impie din nou Occidentului — grație unei serii de informații false difuzate cu abilitate, și grație unor trădări de tipul Alger-Hiss, falsă idee a «coexistenței pacifice», care în ultimii ani a determinat atâtea situații penibile pentru Occident.

Primele victime sacrificate falsei zetități a «coexistenței» vor fi națiunile captive ale Europei. Confirmând poziția de «statu-quo» a Europei, sacrificând națiunile captive, Occidentul ar reuși, poate, să cumpere câțiva ani de pace precară. În felul acesta ar prepara, fără nici o îndoială, definitivă sa capitulare în fața comunismului.

Este necesară o vigilență acută, dacă nu vrem să asistăm la definitivă nenorocire a națiunilor din Europa orientală și, consecință inevitabilă, la cucerirea Occidentului de către comuniști.

«Boletin Rumano» informează de asemenea că în România a fost din nou introdusă munca forțată. Majoritatea noilor condamnați sunt tineri acuzați de «huliganism». Ei sunt trimiși să taie plantele necesare industriei celulozei. În lipsă de mașini, comuniștii fac uz de material uman. Condițiile de muncă și de igienă s'nt teribile; atât de grozave, încât munca în deltă este echivalentă cu o condamnare la moarte.

Un armee originală din România, care și-a petrecut mulți ani prin închisorile comuniste și care de curând a reușit să fugă în lumea liberă, a declarat între altele: «Niciieri regimul nu este criticat cu mai multă libertate decât în închisori, unde deținutul cântă, fără nici o considerație

pentru urechile paznicilor lor, cântecelor patriotice românești. Din acest motiv în România se spune că singurul loc unde se poate vorbi liber s'nt închisorile».

Știri din izvoare diferite concordă asupra creierii în România a unei mișcări în favoarea recunoașterii oficiale a Bisericii catolice unite, arbitrar suprimată de către comuniști în 1948.

Mișcarea, din care fac parte prelații și credincioșii ai bisericii lichidate, ar fi luat vâste proporții în Tară și ar fi susținută de adeziunea activă a multor ortodocși trecuți al catolicism. Deocamdată atitudinea guvernului comunist este o expectativă destul de perplexă.

Un ziar românesc al exilului precizează că uniții cer cu insistență guvernului ca biserica lor să fie recunoscută oficial și autorizată să-și exercite funcțiunile, și că Guvernul așteaptă dispoziții speciale de la Moscova.

Să sperăm că rezultatul instanței populare va fi pozitiv. Și să sperăm că atitudinea pasivă de acum a guvernului de la București nu se va transforma într'o nouă și sângeroasă persecuție religioasă impusă de Moscova, de la care și unii și alții asteaptă ultimul cuvânt: credințioșii catolici încrezători într'o minune, asupritorii nerăbdători de a deschide ostilitățile cu biserica atunci când suveranul roșu va da semnalul.

După o perioadă de falsă destindere și de relativă toleranță în ce privește catolicismul, un nou proces împotriva unora dintre înaltele personalități catolice face astăzi să se spulbere orice iluzie a celor care încă mai credeau în posibilitatea unei normalizări a raporturilor dintre statul comunist și catolicism.

Preoții de mare prestigiu și intelectuali bine cunoscuți Bisericii catolice din România au fost condamnați.

Acesta, deci, răspunsul pe care Moscova l'a dat acolora care-i cereu recunoașterea oficială a Bisericii unite!

Si acesta primul ordin dat de stăpânii din Kremlin slugilor lor de la București în legătură ea atitudinea pe care trebuie să o ia fața de Biserica Unită a carei restabiliri în drepturile ei constituționale era așteptată cu atâtea încredere de români!

Nina Batalli: Lourdes